

проклина и моли, който се смѣе, който плаче, вини и чува безмълвниятъ отъветъ на хилядитѣ свои въпроси : мълчанието. Тогава започнахъ да пиша. Не защото мечтаехъ като детето съ остарѣлитѣ пеперуди. А защото страдахъ.

Приятельтъ ми казваше за новитѣ работи : „тѣ ще те създадатъ“. Азъ прехапвахъ устни, за да не похуля. Да се издигамъ предъ хората и да правя име чрезъ своитѣ страдания не ми се искаше. Но азъ охотно се вслушвахъ въ другитѣ му думи : „тѣй ти осмисляшъ живота си“.

Това бѣше вѣрно. Азъ блуждаехъ срѣдъ мракъ и страдание, а всѣки написанъ кжсъ бѣше дълго търсената пжтека, по която за мигъ стигахъ до тихата радостъ и успокоение. Чрезъ тоя мигъ азъ добихъ сили за нови изпитания.

Но Светославъ Рабъ не млъкваше : „Средството, което си намѣрилъ, започваше той своята лекция, противъ мжката, трѣбва да го дадешъ и на другитѣ. Мислишъ ли, че и тѣ не страдатъ?“

Първия пжтъ не го чухъ. Втория — не разбрахъ думитѣ му. Азъ обичахъ себе си въ своитѣ мжки и радости и не мислѣхъ за другитѣ. По-късно схванахъ предложението му, но това не уби моето себелюбие. Напротивъ, помислихъ си : ще предложи на моитѣ близки малкитѣ си радости, та да получа голѣмата радостъ, че съмъ тѣхенъ утешителъ. И туй ми се стори нѣщо, за което струва да се живѣе. Рабъ сякашъ прочете тая мисль въ очитѣ ми и